

Phẩm 20: THIÊN THỪA CA-DIỆP (11 bài kệ)

Thuở xưa các Tỳ-kheo
Suốt cả bảy năm trường
Gặp lúa gạo khan hiếm
Đói kém rất hãi hùng.
Con gặp một khát sĩ
Đạo nhân tên Ma-kiệt
Bậc Duyên giác tôn kính
Bậc Thanh lương vô lậu
Lúc đó con phát sinh
Khởi lên ý độc ác:
“Ta giữ đồ ăn lại
Cúng Tỳ-kheo làm gì?
Cần đem cất giữ hết
Để sinh giòi hôi thối
Đến xem các người ở
Sau đó mới dâng cúng.”
Vì tạo tội ác ấy
Mạng chung đọa địa ngục
Ở trong lửa đốt thiêu
Đau khổ không thể tưởng,
Khi mãn báo địa ngục
Đời đời sinh ở đâu
Dù làm bao nhiêu cách
Kiếm sống thật khó khăn.
Nay là đời sau chót
Lại được sinh cõi người
Gặp Bậc Đẳng Chánh Giác
Là Đạo Sư vô thượng
Theo lòng tin xuất gia
Được vô lậu, bất hại
Thành bậc không đấm trước
Diệt độ rất thanh lương.
Nhân giả, con lúc đó
Dù sức thần tự tại
Khất thực, tìm đủ cách
Nhưng vẫn không thể được
Đi xa, tránh đường chính
Mệt mỏi không thể bàn
Nay mới có phúc duyên
Trai thực được đầy đủ.
Ngài Thừa-già Ca-diếp
Tu tập rất nổi danh
Tại ao A-nậu-đạt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tự nói việc tiền thân.

M